

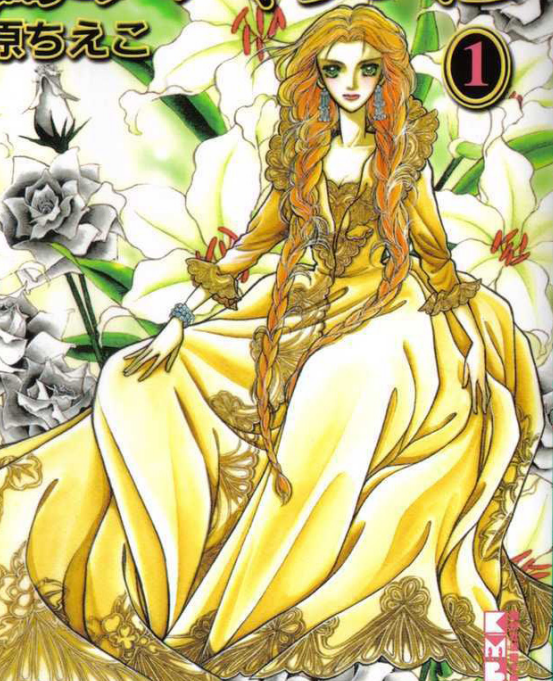
Manga - ajánló

奇

闇のアレキサンドラ

原ちえこ

1

は3-11

闇のアレキサンドラ

1

原ちえこ

講談社漫画文庫

Y680

44

Yami no Alexandra

írta: Aqualuna (animeweb.hu)

Egyszer volt, hol nem volt... A 17. században, az itáliai Velencében élt egyszer egy kedves, vidám fiatal lány, Safinia Marinni, akit mindenki szeretett jólélekűségéért és derűjéért. Özvegy apja jó nevű aranyműves volt, aki éppen nagy megtiszteltetésben részesült: megbízták, hogy készítsen el Velence kormányzójának jegyajándékát megasszonyához, egy különleges nyakéket, amely a ritka alexandrit nevű ékkövet foglalja magába. Ez a drága és különleges kő nappal smaragdzöldes, éjszaka rubin árnyalatot kap. Marinni mester belemerült munkájába, melyet szenvedélyes szeretettel végzett.

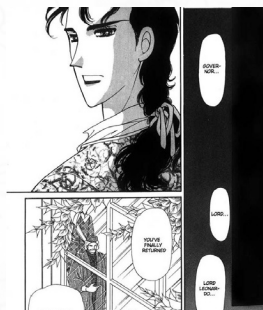
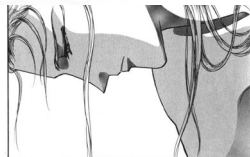
„...kis családi körben az eljegyzésüket ünnepelték, váratlanul egy előkelő külsejű úr állított be az idillbe. Ricardo Carraként mutatkozott be, és Safiniának meglepő ajánlatot tett...”

Élt velük még egy fiatalember, a melegsívű, gyöngéd Angelo, akit árvaként Marinni mester magához vett és tanoncúll fogadott. Angelo már régóta szerelmes volt Safiniába, és noha nem tudott olyan gazdag nyakéket adni neki jegyajándékkul, mint amin a lány apja ügyködött, de egy saját maga készítette kis gyűrűvel megkérte a kezét. Safinia örömmel igent mondott.

Aznap este, mikor kis családi körben az eljegyzésüket ünnepelték, váratlanul egy előkelő külsejű úr állított be az idillbe. Ricardo Carraként mutatkozott be, és Safiniának meglepő ajánlatot tett: egy előkelő, ám gyöngö egészségtől teli társalkodónőjéül hívta, mondván, abban bíznak, hogy Safinia kedélye jobb kedvre deríti a gazdag és befolyásos hölgyet. Bár az ajánlat nagyon kecsegtető, ám Safinia visszautasítja, mert szívesebben marad meghitt körében, ahová tartozik.

Hamarosan azonban borzasztó dolog történik. A Marinni mester által átadott kormányzó alexandrit nyakékről azt mondják, hamisítvány, Safinia apját lopással vádolják és lefogják, kétségbeesett lá-

nya hiába szeretne igazságért folyamodni a kormányzóhoz, már a kapuból elkergetik. A kínvallatásba az aranyműves belehal, s mikor a lány fájdalomban a testet visszahozó emberre támad, az őt akarja elfogni és kivallatni, de Angelo felfogja a lány felé irányozott kardcsapást és feláldozza magát, hogy a szerelme megmenekülhessen. Safinia a tengerbe esik, s mikor magához tér, Greco szigetén van, Ricardo Carra társaságában.

Itt kiderül, hogy valójában nem társalkodónőül szánták, hanem a sziget őrnöjének, Alexandra Poliziano de Grecónak a helyettesítőjeként, ugyanis Safinia tökéletes hasonmása Alexandrának. Alexandrát egy különös betegség támadta meg, ami elcsúfítja fél arcát és heves rohamokat, fejfájást okoz neki. Ricardo Carra az orvosa, a hasonmásra pedig azért van szükség, mert a Poliziano birtokok és vagyon tulajdonosa Alexandra, aki apjának egyetlen lányaként örökölte a feudális uralmi jogot, ám rokonai, különösen nagybátyja, nagyon szívesen megkaparintánák mindezt. Az igazi Alexandra nem tűrné el, hogy mások a

jelenlegi állapotában lássák. Büszke, arrogáns, gögös nő... és Safinia hamarosan megtudja, hogy több, azahogy rosszabb is ennél. Mivel Safiniának nincsen hóvá mennie és Velencében keresik tolvajlás vádjával, rááll ugyan, hogy átmenetileg, míg az úrhölgy felépül, helyettesíti, de nem tudja, mibe megy bele.

Alexandra nem csupán gögös és fennhéjázó, egy igazi bestia, kegyetlen, hatalomvágyó, akit a gyilkolás csöppet sem riaszt vissza. Ricardo a szeretője, sőt tulajdonának tekinti, és egyre halálosabban féltékeny a szépsége teljében ragyogó, hibátlan arcú Safiniára, amit Ricardo különös módon még táplál is. Miután Alexandra megpróbálja megölni a lányt, az elmenekül, de a kikötőben majdnem pár férfi prédájává lesz. Szorult helyzetéből egy Leonardo nevű nemes úr menti ki, aki felajánlja, hogy hajóján átviszi Velencébe Greco szigetéről. Safinia nem tudja, hová menjen, régi otthonánál köt ki, ahol apját és kedvesét gyászolja, ám Ricardo rátalál és visszaviszi. Safiniának ezúttal engedelmeskednie kell a férfi akaratának, mert ha nem teszi... nos, Ricardo erőszakkal zsarolja. A férfi úgy mozgatja a szálakat, hogy Alexandra hamarosan ismét megtámadja Safiniát, s Ricardo elhitheti az ártatlan lánnyal, hogy ő öli meg önvédelem közben az úrnőt. Most már a gyilkosság titkával zsarolja, s Safiniának át kell vennie Alexandra szerepét.

Igen ám, csak hogy kiderül, Alexandra Poliziano volt Velence kormányzójának jegyese. Safinia gyűlöli a kormányzót, mert őt tartja felelősnek apja és Angelo haláláért, és Ricardo rámutat, hogy ha vállalja Alexandra menyasszonyi szerepét, akkor a kormányzó közelebbé férközve bosszút állhat. Amit az egyszerű polgárlány Safinia nem lenne képes véghezvinni – hogy tisztára mossa apja nevét és igazságot szolgáltatson, megbosszulva halottait – arra a gazdag Alexandra, a nemes hölgy képes lehet. De vajon miért támogatja Ricardo bosszúja beteljesítésében a lányt, ha az úgy tesz, ahogy ő mondja neki? A férfinak vajon mi a célja, amit el akar érni?

„Tipikus történelmi szappanoperaként működik ez a manga, akár valami Rómeó és Júlia történetet, olyan fordulatokat használnak benne, ahogy tragikusról még tragikusabbra látszik fordulni a helyzet...”

Fény derül rá, hogy Orubia kormányzó nem más, mint az a Leonardo nevű férfi, aki szökésekor segítette Safiniának átjutni Velencébe. Ő azonban nem ismeri föl ben-

ne bizonyossággal az akkori fiatal lányt. Fülébe suttogják a „jóakaró” rokonok, hogy Ricardo Alexandra szeretője s erről maga is meggyőződnie vél, ami megvetést és utálatot szít benne a fiatal nő iránt. Eljegyzése vele apja végakarata szerint történt, az Orubia család ugyanis szeretné megszerezni a Poliziano család által birtokolt tengeri területek feletti uralmat. S úgy tűnik, Leonardo kész beteljesíteni ezt a házassági ígéretet, még ha egy céda, erkölcsileg lenézett nő is kell ezért színelésleg feleségül vennie... Safiniának pedig céljai eléréséhez hozzá kell mennie gyűlölt ellenségéhez?

Tipikus történelmi szappanoperaként működik ez a manga, akár valami Rómeó és Júlia történet, olyan fordulatokat használnak benne, ahogy tragikusról még tragikusabbra látszik fordulni a helyzet, ahogy egy naiv és ártatlan, jószívű fiatal teremtséssel egy csaló válik, amint a körülmények rákényszerítik. Bár rengeteg kitalálható klisével dolgozik a történet, azonban ez nem von le élvezeti értékéből, mert annyira peregen egymás után az események, hogy az ember képtelen abahagyni az olvasást. A rajzolás, különösen a karaktereké, szemet gyönyörködtető, s bár kissé túl sok benne a könnyes jelenet, amikor a főhősök csak sír és sír, az arcok érzelemábrázolása változatos. Kiválóan játszik a mangaka az olvasó idegein egy-egy pillantás vagy mozdulat ábrázolásával, s sokszor pengeélen táncol azzal is, mi történik valójában Safiniával, mármint testileg. Hasonló tartalmú jelenetek ismétlődnek, más és más körülmények között, de azért az ember mindig tud igazulni a főhősnőért, hogy ugye megússza?

A karakterek palettája elég változatos. Safinia hamisítatlan naiva, a szegény, ártatlan lány, a jó prototípusa, aki önhibáján kívül bajba keveredik, s így vagy úgy, de bemocskolódik. Mert hogyan őrizheti meg tisztaságát az, aki a gyűlölet és bosszú

„A karakterek palettája elég változatos. Safinia hamisítatlan naiva, a szegény, ártatlan lány, a jó prototípusa, aki önhibáján kívül bajba keveredik, s így vagy úgy, de bemocskolódik.”

kedvéért is cselekszik, nem csupán félelemből? Alexandra épp az ő ellenpontja, kisgyermekkorától fogva elkényeztetett, azt képzelet, övé a világ, s nem bírja elviselni, ha nem akarata szerint zajlanak a dolgok. Alexandra eredendően rossz, romlott jellem meggyőződéses, sokat ronthatott Ricardóé, aki gyerekkorától fogva a „tulajdona”. S érdekes módon, Alexandrában is található talán annyi jó, hogy Ricardót valószínűleg szereti, hiszen nincs rá utalás, hogy valaha mással megcsalta volna.

A három férfi hős – Ricardo, Angelo és Leonardo – közül azt kell mondanom, a két

utóbbi karakterét kissé erőtlennek találom a teljes magát összegezve. Ricardo a legmarkásabb, legösszetettebb karakter, s ahogy lassan fény derül rá, ki is ő és milyen mozgatórugók készítik remés tettei elkövetésére, figurája életszerűvé válik. Az a gonosz ő, aki valaha jónak indult, ám egy tragédia más útra térítette: hasonlatos Safiniához, ugye? Az a gonosz, aki tud kedvesnek és támogatónak látszani, ezért a legveszélyesebb fajta, akit briliáns ésszel áldottak meg, kiválóan tervezve, de rögtönöz is, ha kell, és semmitől nem riad vissza, legyen az zsarolás, hazugság vagy testi erőszak, hogy elérje romlott célját, mely

az ő szemében viszont szent és nemes. Mindenképpen érdekes karakter, s oly sok kiváló adottsággal rendelkezik, hogy igazán elvesztegetett értéknek tűnik negatív karakterként.

Angelo egyszerűen csak a tragikus hős, a mártír jófiú prototípusa. Kedves, szelíd, gyengéd, aki azonban a végtelenségig szeret, és feláldozza magát azért, akié a szíve. Neve olaszul angyalt jelent, azt hiszem, ez a névválasztás nem tűnik véletlennek, mert tökéletesen lefesti jellemét. Ettől sokkal többet nem is látunk belőle.

Leonardo – ő is egyfajta kettős figura lehetne, mint Ricardo, de más módon. Korábban elhanyagolta kormányzói kötelességeit, mert szabadságra, utazásra vágyott, ám visszatérve úgy dönt, hogy teljesíti apja házasságára vonatkozó kívánságát, kötelességből. Saffinia első találkozásuk során azt gondolja: ugyan gorombán tud beszélni, de mégiscsak jó ember, hiszen hátsó szándék nélkül felajánlotta segítségét. No persze akkor a lány még nem tudja, hogy az ismeretlen a kormányzó. A férfi fantáziáját nagyon megfogja a szökevény lány, nem bírja kiverni a fejéből, újra és újra a kis „szélszellemre” kell gondolnia, itt megcsillanták az olvasó előtt romantikus énjét. Ám mikor találkozik „Alexandrával” és rájön, hogy nem erényes nő, akkor a megvetés és aljasság fegyvertárát is fel tudja vonlatolni. Egyszer hidegen-ridegen

viselkedik, máskor meglágyul a szíve, a probléma az, hogy ezeket a váltásokat úgy érzem, kicsit következtelenül mutatják be. Továbbá Leonardo vadul féltékeny Ricardóra, és féltékenységében ő is képes ám szörnyű tettekre...

Ahogy a történet tovább és tovább bonyolódik, újból előkerül az alexandrit nyakék esete, és Saffiniát Alexandraként bosszúja beteljesítésére sarkallja Ricardo, akár egy rossz szellem. Kettejük kapcsolata is felettebb ellentmondásos, mert amennyire tart és viszolyog a lány Ricardótól, annyira függ is tőle és kell támaszt keresnie benne a közös sötét titkok miatt.

Ricardo az egyetlen szövetségese. S a történet végén is várható még pár nem várt fordulat, hogy még bonyolultabb legyen a megoldás...

Nekem tetszett ez a manga, s a romantikus mangákat kedvelőknek bátran ajánlom. Az a fajta, amit nem lehet letenni. Számos tekintetben emlékeztetett a Lady Georgie-ra különben, bár itt sokkal vadabb indulatok korbácsolódnak, több erőszakkal, és rengeteg erotikus töltetű jelenettel (ugyan fedetlen bőrnél többet nem ábrázolva). Éppen ezek miatt inkább csak a 16 év felettieknek ajánlanám ezt az „ármány és szerelem” mottóval fémjelvezhető, 20 fejezetes, tehát akár egy ültő helyben is végigolvasható mangát.

A manga kiadásának éve:

1995, Gakken Publishing, Újrakiadás a Kodansha által (4 kötet (az új kiadásokban 3 ill. 2), 20 fejezet)

Mangaka: Hara Chieko

Értékelés:

MAL: 7.18

Baka-Updates: 7.42